

בלי תרצה, אין זו אגדה

פרידה מתרצה גרנות,
הכוהנת הגדולה של
הקריאייטיב ושלי, שהלכה
לעולמה בחודש שעבר

היה זה עוד יום שגרתי בבסיס, כשעיני נחו במקרה על ראיון עם תרצה גרנות, הכוהנת הגדולה של הקריאייטיב, כך כונתה שם, המורה המיתולוגית לקופירייטינג שבוגריה ממלאים כל משרד פרסום בארץ. תוך עשר דקות נשתי את השאיפה ארוכת השנים לחרוך את האקרמיה, והחלטתי ללמוד אצל האשה הזאת, שכבר בראיון הקבלה הותירה אותי בתחושת אימה מהולה בהערצה. אני טובה עם מילים, חשבתי לעצמי, קטן עלי.

צריכה לכתוב בלי הפסקה! כמה רגש, כמה את לא נופלת לקלישאות. זה לא מתייפייף ולא מתאמץ, כתבה לי על אחד הטורים, שרק יום קודם נרמס באכזריות על ידי הטוקבקים. לא יכול להיות, כתבתי לה, אין לך מושג כמה זיעה אני שופכת על כל פסקה. "לא מרגישים", ענתה.

"מה את מתה עכשיו", אני חושבת לעצמי כשאני מתכופפת אל הקבר הטרי, ממוללת את העפר באצבעותי. "זה כל כך לא מקורי, עשו את זה כל כך הרבה אנשים לפניך". רוצה לומר לה שהיא הייתה אשה כל כך חזקה, כל כך מפוארת, שלכולם היה ברור שתחיה לנצח. שרק לפני כמה ימים, בטקס קקטוס הזהב, הרהרתי מתי יוענק לה פרס על מפעל חיים - כי מי ראוי לזה יותר ממנה - ואז אמרתי לעצמי, מה הלחץ? יש זמן. ושיש כל כך הרבה דברים שאף פעם לא אמרתי כי זה תמיד נראה לי כל כך דביק וסכריני ולא מתאים, ומעולם לא חשבתי שיגיע הרגע שבו כבר לא אוכל להגיד שהייתה כל מה שאני תמיד קיוויתי להיות.

אשה אחת שכנתה כמו ידיה את האנשים החשובים בתעשייה הכי גברית שיש. שלא היה בה גרם של פלצנות או ברנו'איות, אבל הכילה טונות של טוב לב ותשוקה. שחיה את החיים כמו שצריך - עם מרלבורו אדום בשרשרת, גלונים של סינגל מאלט, שיווף לא מבוקר ואהבה גדולה עם גבר צעיר וחתך. שהלכה בלי להגיד ביי והשאירה אחריה אלפי אנשים מרוסקי לב, שלא ישכחו אותה ואת כל מה שלימדה אותם. ושאם כבר ללכת, אז רק ככה. ★

יום אחד, באמצע הקורס, תרצה ביקשה ממני להיכנס אליה בהפסקה. הייתי בטוחה שזהו, אכזבתי אותה מספיק והיא החליטה להיפרד. "מחר יתקשר אלייך מנהל קריאייטיב במשרד ידוע", הודיעה לי, "המלצתי לו עלייך ואני רוצה שתעבדי אצלו".

"אבל יש לי עבודה", גמגמתי בהלם. כבר הכנתי את עצמי לאפשרות שלעולם לא אעבוד כקופירייטית כי פשוט אין לי את זה, לא תרגלתי שום סגנון בו היא מסדרת לי ראיון עבודה מיוזמתה. "אה, וגם אין לך בכלל תיק עבודות!". "תעשי את זה, זה המקום שלך", ציוותה ויצאה מהחדר. מאותו היום, הכרתי בתרצה צד חוש. היא תמכה בי כשעזבתי את משרת העריכה הנוחה והמכניסה לטובת שכר מינימום, 12 שעות עבודה ביממה ובריפים מאמללים של ניסוח מודעות דרושים. היא שכנעה אותי לעזוב את המשרד הזה אחרי שלושה חודשים לטובת המשרד הגדול שבו אני עובדת היום, התעניינה במשברי הווגיות, עם האקס ועם המקצוע, ובכל פעם שנפגשנו הקפידה לחבק, לומר "איזו יפה את" ולשאל אם אני מאושרת. שלחתי לה כל דבר שכתבתי - מהבלוג האוטורי שתחוקתי אז, דרך טקסט חושפני שהקאתי בסדנת כתיבה ועד לכל אחד מהטורים האלה - רק כדי לדעת מה היא חושבת, מקווה שתתגאה. "את

צילום: אריק סלטר

תרצה גרנות ז"ל. הייתה אשה מפוארת